

Ірина Ганохіна

Фантазії

У районній гімназії зі студії «Молоде руно», яку веде вчителька української мови і літератури Оксана Сінчук, у першій поетичній вибірці випурихнуло кілька старшокласниць. Власне, цей творчий політ можна назвати пробним. Річ у тім, що закохані у рідну словесність одинадцятикласниця Ірина Ганохіна, десятикласниця Вікторія Ющишин, Ірина Шомська та Оксана Левченко благословили у світ власні літературні доробки - чотири рукописні збірочки. Невеличкі за розміром видання заслужують на увагу хоча б тому, що у них систематизовані доробки квартету гімназисток. По-друге, «самвидав» хоч і не еталон поезії, але у кожній книжечці є бодай мінімальні спалахи творчих іскринок юних авторів.

У своїх віршах юні поетеси кладуть око на різні життєві явища і оцінюють їх пристрастним словом. У багатьох поезіях оспівується природа рідного краю і почуття, які вона навіює. Доробки авторів дишають щирістю, безпосередністю. Щоправда, лірична піднесе-

ність подекуди превалює над художньою довершеністю, поетичний вир ще неспроможний вміститися у виважені римо-ритмічний і художній коловорот. Хоча, звичайно, є обнадійливі і відносно вдалі рядки. Скажімо, у Ірини Шомської у вірші «Рідний край»:

**Стежка, поле,
ліс і гай -**

**Все це
мій коханий край.
Тут доріжки знаю всі,
Що купаються в росі.**

Серед віршів Вікторії Ющишин вирізняється фантастично-жартівливий «Мишка і кішка»:

**Кішка мишку доганяла,
Кішка мишку
не спіймала.**

**Мишка хату збудувала
Й на воротах написала:
- У дворі собаки злі,
Є великі і малі. -**

**Не поспіє жоден кіт
Підійти до тих воріт.**
Елегійні мотиви навіює «Осінь» Оксани Левченко:

**Впаде на поле
дід-туман,
Обнімуть роси
всі дерева.**

**Заніє серце,
як від ран:
Минуло літо**

й не поверне.

Діапазон доробку Ірини Ганохіної - від віршів до перекладів із французької. Це свідчить про те, що Ірина купається не тільки у романтичній рідній словесності, а

й не цурається творчих запливів у класичну французьку літературу.

Водночас хочу наголосити, аби гімназистки у подальшій творчій біографії уникали у віршах описовості і розповідності - це краще втілити у прозі. До того ж не слід грішити неточними римами, порушенням ритму.

І найголовніше. Ті, хто торує стежки у його величність поезію, мають знати, що поезія - це не просто римування, а бачення світу, явищ, трактування почуттів і роздумів із допомогою художніх образів, метафор, епітетів. Власне, юним обдаруванням є у кого вчитися - це тисячі вітчизняних і зарубіжних авторів, кожен з яких проклав неповторну стежу у поетичному світі.

До того ж поезія - це і відповідальність. Насамперед, перед власним сумлінням, а також перед шанувальниками, перед тими, кого заманили у творчі лабіринти нелукавим словом. Сподіваюся, що невеличкі «Фантазії» Ірини Ганохіної, «Перші кроки до слова» Ірини Шомської, «Душі торкнулося слово» Вікторії Ющишин, «Любимо чарівні пори року» Оксани Левченко із часом обростуть плідними літературними здобутками, а їх «перші кроки до слова» наворожать щасливу творчу дорогу.

Віталій ТРАСЯКЮК.